

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Közeledjetek Istenhez...

A szabadulásom előtt egy évvel lelécelt a barátnőm, aki pedig többé-kevésbé kitartott mellettem a hosszú évekre nyúló fegyházbüntetésem alatt. A szabadságom elképzelése szinte mindvégig egy végtelen színességű spektrumként élt a fejemben, és az ő kilépésével az alapszín: a fény tűnt le erről a színsorról. Istent kerestem, kergettem, üldöztem, zsaroltam, bántottam, áldottam, kérleltem, semmi más okból – kínomban. Kínomban nem voltam másra képes. A jövőképem csorbulásán nem tudtam túllépni, nap mint nap megéltem a fájdalmat a maradék időmben, szinte hallottam a nevető hangot, hogy „tessék, nesze neked, ez a szabadság, szeresd, várd így, ne akarj többet! hányan vannak, akiknek sokkal rosszabb, évtizedeik vannak még hátra...” satöbbi, satöbbi. Bíztam az Úrban, hogy jobb lesz, de semmi fantáziám nem volt ahhoz, hogy elképzeljem, hogyan. A XIX. századi orosz romantikus irodalom sztorijai nem az én világom, így maradt a realitás, a keserűség, az elképzelhetetlenség... Maradt az ima – szegényes szavaimmal, erejét vesztett gondolataimmal. Ez volt az én Istenbe vetett bizalmam.

És Ő tudott ezzel valamit kezdeni.

Ezeket a sorokat most, hét évvel később írom a pilisszentléleki házam kertjében. A három éves ikerfiammal és öt éves lányommal Magyar Népmeséket készültünk nézni egy kis kerti mozit csinálva a tároló fehér falát kihasználva, de a fiúk

megunták az első öt perc után, most a kerti csapnál locsolják egymást, a sokkal szolidabb természetű lányomat is bevonva ebbe a huncutságba. Feleségem a kívánságukra túrós lepényt süt, egy részét elcsomagolja magának a munkahelyére. Holnaptól egy hétig délelőttös lesz, én pedig két hétig szabadságon, de az első héten csak én leszek a csemetékkel itthoni vakáción – miénk a világ! Csak maradjon egyben a ház, meg mi is... Nem viccelek, nem vagyok biztos benne, hogy a két hét alatt nem hozunk haza eltévedt, síró, mindent szétrágni képes kiskutyát az erdő széléről, vagy meg tudom állni, hogy esős idő esetén három szempár könyörgő tekintetere be ne vigyem a gumimedencét a nappaliba – fedett strand létesítési céllal...

Ha erről az életképről mesél nekem valaki hét évvel ezelőtt, ami most körülzsong engem a nyárral, a júniusi esővel, a szétrepedt cseresznyékkel a fáinkon, a gyerekrosszalkodás gyanús csöndjével, a túrós lepény citromos illatával, akkor azt mondom neki cinikus mosollyal, „...haver, jó reggelt, a kezéd a bilibe lóg...”. Ezért érzem küldetésemnek, hogy meséljek az életemről, az Istenbe vetett bizalmam teremő erejéről, az irgalmáról, az adni akarásáról, az ajándékai bőségének tárházáról, és ezért kell elmondanom, ezekre a »mesék«-re nem az a válasz, hogy „...haver, jó reggelt!”, hanem ez: „Hiszek, Uram! Segíts hitetlenségemen!”

...és ő közeledni fog hozzátok.

(Jak 4,7)

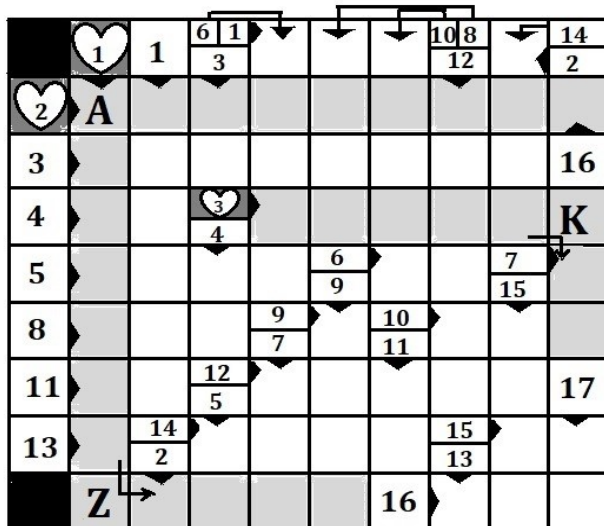
Iván

Augusztusi imaszándékunk:

Segíts Urunk Neked adni terheinket!

Azt mondom azért nektek: kérjete és kaptok, keressetek és találtok, zörgetetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál és aki zörget, annak ajtót nyitnak. Közületek melyik apa ad a fiának követ, amikor az kenyeret kér? Vagy ha halat, akkor hal helyett tán kígyót ad neki? Vagy ha tojást kér, akkor talán skorpiót ad neki? Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle. (Lk 11,9-13)

Rejtvény

VÍZSZINTES

1. fiúcska, angolul
2. zambiai autók jelzése
3. a 12 apostol egyike
4. bolygóközi tér
5. közel, angolul
6. korai felmenő
7. oxigén vegyjele
8. 'E' énekhang félhanggal leszállított változata
9. csodálkozás hangja
10. kézzel jelez
11. a szélein les!
12. ... Mars, Grammy-díjas amerikai énekes
13. másodperc jele
14. közel-keleti ország
15. anya lányának férje
16. gyom

FÜGGŐLEGES

1. ... Rezső, volt zongorista
2. névelő
3. üres zár!
4. nem ez!
5. ikés igék végződése
6. ablakot kővel szilánkokra zúz
7. Tolkien Középföldéjének egy faluja
8. jómódú
9. hatvan percet
10. nem külső!
11. nem kötődik le az érdeklődése
12. marokkói főzőedény
13. gramm
14. "A ... az kell" - *Valahol Európában* musical betétdala
15. Zala megyei község
16. tárgyrag
17. erdei emlős állat

Bizalom – közeledés – nyitottság

Gyermekekben még annyi bizalom van az emberben, aztán ahogy növekedünk egyre jobban meggyengül mindez, mert a csalódások kiveszik az élet. Van aki mindent kételkedve fogad, nem képes megnyílni senki előtt, falakat épít ahová nem enged se benézni, se belépni. Az ember kórképe Isten nélkül: „egy vak koldus ült az út mellett.” Igen, a falak mögött. Valahogy így éltem én is, duplán a falak mögött; csalódottságom lelki falai és a börtön látható falai mögött. Sokszor okoztam másoknak csalódást, gyakran azoknak, akik szerettek, és sokszor csalódtam én is másokban, sőt önmagamban is. Ebben az állapotban jelent meg bezárt életem kapujában Isten, és ott a szívem mélyén hallottam meg az evangélium üzenetét, ami szólhat így is: ”Bízzál, kelj fel, hív téged!” A fal, ami gyermekségemtől egyre növekedett, Jézus Krisztus hangjára megrepedt, és a Golgota üzenete bizalommal, reménységgel töltött el. Elhittem, hogy valaki képes bennem is változást hozni és kiléptem

bűneim sötétségéből Isten szeretetének jelenlétébe. A keresztnél láttam meg magam leplezetlenül és jutottam bűnbánatra. A keresztnél éltem át Isten szeretetét, lelkem gyógyulását, az új élet hajnalát. Jó az Isten, aki ma is lelki vakokkal zsúfolt világunkban szertejár, és hirdeti a vakok szemeinek megnyitását. Van már mindenünk, el vagyunk látva mindennel, azt gondolva nincs Istenre szükségünk. De a Golgota élő reménysége nélkül csak botorkál az ember földi tudományának fehér botjával. Az Úr Jézus mondja: „Te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben tisztított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged: és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed és láss!” (Jelenések 3:17-18) Az Úr Jézus Krisztus nagypénteken megnyílt a Golgotán, sebeiből vér folyt, ami ma is bűnt töröl. Ma még meg lehet nyílni előtte, bizalmat vetni belé, ami csalódást soha nem okoz. Isten szeret. „Én vagyok a világ világossá-

ga, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János evangéliuma 8:12)

Szeretettel,
Boros Lajos

Lólé Attila - Visszanézek

A hegy lábánál áll a város: pixeles, modoros és nyársas társak arányos szeglete!

Túlélési képlet karcolva az ég színére. A Lélek átmotozta régen a lehetőségek és eshetőségek tájait.

Félúton egy Jézus szobor. Tövében, rézsúton elsodor az álom. Átbukok a valóság sáncain, de még látom, ahogy Krisztus beton ráncain, kerengőznek a kegyelem táncai.

Szeretlek Apám!

Apu „ütőképes” éjszakai ember volt. Megvolt neki és családjának a tekintélye a csibészek között, lobbanékony természetel rendelkezett. Mi a 8. kerületben azt mondanánk: „bolond vére volt”. Igen, jó gyereknek számított köztünk, jó duma, tartás, csajok és szép pénzeket akasztott le. Hát igen, a lobbanékony természetéből és a nő szerepéből jutott nekünk is ki, bőségesen. Odacsapott nekem és anyámnak is. Sokszor megvert. Ilyenkor rettegetem, olyan félelmetes volt, ahogyan őrzöngött. Mégsem ez fájt, még sem ez fáj a legjobban, ezt megszokja az ember. Inkább az, hogy sosem mondta volna, hogy „Fiam, jól csináltad!” vagy „Ez az fiam, büszke vagyok rád!”. Nem csoda, hogy félénk lettem és sokáig nem álltam ki magamért, nem becsültem magamat. Akkor meg az volt a baj, mondta is: „Köcsög ez a gyerek!”. Apu és én is rákaptunk a kábítószerre később. Börtönben is volt, nem is keveset. Én is. A család fellélegzett, hogy bekerült. Testvéreim és anyám eltávolodtak tőle, teljesen jogosan. Hol bent volt, hol szabad volt. Én is. Ilyenkor mindig „anyagozott”. Én is. Nekem is „sikerült” ugyanazt az utat bejárnom, nem kellett magamat megerőltetni, csak elszívni a következő adagot és fütyülni mindenre. Hol ő volt bent és én kint, hol fordítva, hol mindketten bent. A lényeg, hogy mi is eltávolod-

tunk... Mondjuk, mikor is voltunk mi közel?!

Aztán jött egy csoda az életemben és megváltozott bennem és körülöttem minden! Telve reménnyel bizakodó lettem. Megkaptam az önbecsülés ajándékát! Belehelyeztettem sohasem birtokolt atyafiúi méltóságomba. Sok valódi barátot szült nekem ez a csoda, olyanokat, akik csak a javamat akarták és akarják. Ezt a csodát Jézus Krisztusnak hívják, a barátokat pedig az Ő Egyházának. Ez a csoda megszabadított a bűneimtől, a kicsinyhitűségemtől, a lelki terheimtől, a drog függőségemtől, még a cigit is letettem. Ez a csodás megtérés 40 hónapja történt, azóta rendben van az életem. Viszont egy teher ott volt még a szívemen : Apu. Telve sebezettséggel, dühvel, haraggal és undorral megindítottam a közeledést kérve és kapva Krisztus segítségét! Találkoztunk. Még neki állt feljebb, a gyermekeit találta felelősnek, hogy itt tart az élete, ami valódi földi pokol volt. Szembesítettem tetteivel. Azt mondta, hogy tudja, hogy mocskos volt és mindennél jobban szeretné, ha a gyermekei és az unokái ismét mellette lennének. Elhatároztam, hogy ettől fogva elkezdek törődni vele, mert beismerte bűnét és felelősségét. Két napra rá stroke-ot kapott.

Bementem az intenzívra hozzá. Mesterséges kómában volt, ami-

kor megpróbálták magához téríteni összeomlottak az életfunkciói. Meg kellett metszeni a gégéjét, hogy valamicske csekély remény legyen még. Két orvossal is beszéltem és mindkettő azt mondta, hogy nem fog életben maradni és már az is szóba került, hogy előbb utóbb le kell venni a lélegeztető gépről, mert másoknak is kellhet a gép. A húgaim, látván a hozzáállásomat, a kórházba jöttek. Beszéltünk a szinte élő holt, tudattalan testhez, hogy nem haragszunk, szeretjük. Kettesben maradván vele könnyeim alól Istenhez kiáltottam: „Uram, tudom, hogy el kell mennie. De kérlek, add őt vissza egy időre, hogy rendezzük a kapcsolatunkat. Engem nem érdekelnek már sem a verések, sem a megaláztatások, csak éljen!”

Isten hallgatott hívásomra és segítségünkre sietett: visszaadta. Életben maradt! Még járni is megtanult a rehabon. Ápolási osztályra került, ahol látogattuk testvéreimmel, sőt még az unokákat is bevittünk neki. Húgaim nem kis áldozattal voltak iránta. Rendeződött vele a viszony. 14 hónapot élt még. Amit kértem Istentől megkaptam ... Egy ajándékot. Hogy tiszta szívből mondhatom:

SZERETLEK APÁM!

Lólé Attila

Egy kis humor

Isten, látva a világon pusztító drogörületet, úgy dönt, hogy a droggal csak akkor veheti fel a harcot, ha megismeri azt, ezért leküldi apostolait a Földre, hogy szerezzenek be mintákat. Eltelik némi idő, és szép sorban kopogtatnak a Mennysorság ajtaján. Megjön Péter, és bekopog.

- Mit hoztál, Péter?

- Egy kis hasist hoztam Marokkóból.

Megjön János, és bekopog.

- Mit hoztál, János?

- Hoztam egy kis kokaint Kolumbiából.

Megjön Lukács, és bekopog.

-Mit hoztál, Lukács?

- LSD-t hoztam Amszterdamból.

Megjön Júdás, és bekopog.

- Mit hoztál, Júdás?

- FBI! Mindenki a földre, kezeket a tarkóra!

.....
A tudomány jelenlegi állása szerint: Nincs védőoltásunk egy olyan vírusra, ami elpusztul a szappantól.
.....

A kis Kovácsot korholja az apja:

- No fiam, mikor javítod ki végre azt az egyest matematikából?

- Nem tudom, papa. A tanárnő sosem, adja ki az osztálynaplót a kezéből.

Mit akarsz? - Hogy lássak!

Ül a jerikói út szélén egy Bartimeus nevű vak koldus, ahogy majd minden nap addigi életében. Egyszer csak hallja, hogy a nagy tanító, a gyógyító, Jézus arra közeledik. Talán őt is meggyógyítja majd – jut az eszébe. Végül is, rosszabb nem lehet annál, mint ami most van, így elkezd szölongatni Jézust. Talán velünk is előfordult már, és eljutottunk arra a pontra, hogy nem maradt veszténivalónk. Nagy kincs ilyen helyzetben, ha felismerjük, egyedül tehetetlenek, szegények, segítségre szorulóak vagyunk. Ez a tudás nyitottá és képessé tesz rábízni magunkat Jézusra, közeledni hozzá ürességünkkel, tehetetlenségünkkel. Az első lépés megtételéhez bizalomra van szükségünk. A történet főszereplőjében ez megvan. Nem látja, hogy Jézusnak beszél, a többiektől hallja csak, hogy ő az. Kénytelen bízni abban, hogy nem csapják be. Azt sem tudja, hol jár éppen Jézus, meghallja-e amit mond, így biztos ami biztos, kiáltozni kezd, nyit felé. A mellette lévők csitítják, ám ő egyre csak hangosabb. Töretlenül reméli, hogy ma ő kerül sorra, hiszen ez a Jézus már annyi min-

denkit meggyógyított. Talán neki is ez az egyetlen esélye, hogy újra lásson. Mit számít akkor, hogy a többiek leintik, azok látnak, nem tudják milyen másokra szorulva élni. Különben is, a közmondás szerint, szemérmes koldusnak üres a tarisznyája. Mondja hát, kiáltozza a nevét: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Mondatai elérnek a Mesterhez, aki megkérdezi mit akar. A válasz nem is lehetne egyértelműbb: „Mester, hogy lássak!” amire a felelet: „hited meggyógyított téged” – Bartimeus pedig újra lát. Nagyon hamar eljut a bizalomban gyökerező nyitottság és közeledés által a gyógyuláshoz, megbocsátáshoz. Itt most közvetlenül nincs szó megbocsátásról, szabadulásról egy betegségből annál inkább. Ebben az időben a zsidók körében elterjedt volt az a gondolkodásmód, hogy a testi-lelki betegségek, szegénység, nehéz életkörülmények, valamiféle bűn következményei, és hányszor mondjuk még ma is: „hogy megverte szegényt az Isten ezzel vagy azzal a nehézséggel.” A mai világban divatos a lélek-vándorlásról beszélni. A karma törvénye, valami olyasmiről szól, így vagy úgy, de visszkapjuk azt, amit cselekedtünk, és addig tesszük itt a földön köreinket különféle létformákban, amíg meg nem tanuljuk a leckét és meg nem fizettük a tanulópénzt, hibás döntéseink, bűneink árát. Sokan fogékonyak erre a tanításra, végül is, a bűnért büntetés jár, nekünk is, másoknak is, nem? Így hát bőszen kérjük számon másokon tetteiket, és gyűlöljük magunkat, hiszen jogos minden kö-

vetkezmény, a kiengesztelődés az adott pillanatban mintha nem is lenne lehetőség. Megoldjuk majd inkább egy állítólagos következő életünkben, levezeljük, amit elrontottunk, mert büntudatunk van. Jézus nem helyesel, nem kelt büntudatot. A hozzá fordulónak legtöbbször irgalomról, megbocsátásról beszél, és hogy többé ne vétkezen, elégtételt, vezeklést nem emleget. Soha nem kényszerít bele senkit mindenféle tanulókörökbe azzal, hogy próbálkozzál még kicsit fiam jóvá tenni azt, amit elrontottál, aztán majd ha rájöttél, mi az, esetleg újra láthatsz. Megérdemled a sorsod, kalapálgasd még tovább, a hibádat, gyere vissza később és mutasd meg, mire jutottál. A Teremtő nem akar leckéztetni, túráztatni, nem akarja újra és újra ugyanazt a pályát futtatni velünk, mint egy tanár, aki már kifogyott az eszközökből és azt gondolván, ez majd célra vezet, százszor leíratja a kisdíakkal: „Többet nem beszélek csúnyán.” Odafordul hozzánk, ránk figyel, megkérdezi, mit akarunk, meghallgat. Én mit kérnék, mire van igazán szükségem?

Seidel Nóra

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses
Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs
Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com